

ATRODOT MIERU ĢIMENES SAITĒS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 34, Ebr 11:17–22, 5Moz 4:29, 1Jņ 3:1, 2; 1Moz 39; Ef 6:1–13.

ATMIŅAS PANTS:

“Tā viņš runā par šīm lietām visās vēstulēs, kurās ir kas grūti saprotams, ko nemācītie un nenostiprinātie ļaudis sagroza, tāpat kā arī citus rakstus, sev par pazušanu. Tad nu jūs mīļie, to jau zinādami, sargaities, ka, maldu līdzī aizrauti, nezaudējat savu stipro pamatu.” (2Pēt 3:16, 17)

Jaunais cilvēks rūpīgi pārskatīja horizontu. Tad beidzot viņš tos ieraudzīja. Viņš jau vairākas dienas bija meklējis savus brāļus. Viņš tuvojās, mājot ar rokām un saucot viņus, pretī saņemot ne jau siltu sagaidīšanu. Viņa paša brāļi patiesībā gribēja viņu nogalināt. Ja nebūtu Rūbena, tad, iespējams, šim stāstam nebūtu turpinājuma. Rūbens pārliecināja pārējos, lai viņu iemet sausā akā. Vēlāk Jūdām radās lieliska shēma, kā atbrīvoties no brāļa un pie reizes nopelnīt nedaudz naudas, pārdodot viņu garām ejošiem vergu pārdevējiem. Cik uzskatāms disfunkcionālas ģimenes piemērs!

Mēs varam dzīvē daudz ko izvēlēties, bet ne ģimēni. Neviens nav pilnīgs, un nevienam no mums nav perfekta ģimenes un perfekta ģimenes attiecību. Daži no mums ir svētīti ar vecākiem, brāļiem un māsām un citiem ģimenes locekļiem, kas atspoguļo Dieva mīlestību, bet daudziem ir jāsamierinās ar ne tik ideālu ģimēni. Bieži vien ģimenes attiecības ir sarežģītas un sāpīgas, padarot mūs nemierīgus, ievainotus un apkrautus ar smagām emocionālām nastām, ar kurām mēs savukārt apkraujam citus.

Kā mēs varam atrast Dieva mieru šajā dzīves aspektā? Šajā nedēļā pievērsīsimies Jāzepam un viņa ģimenes saitēm, lai vērotu, kā Dievs darbojas, dziedinot un sniedzot emocionālu mieru, neskatoties uz disfunkcionālām ģimenes attiecībām.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bibeles izpētei 7. augustā.

Nepilnības savās mājās

Jāzepe zināja par disfunkcionālām ģimenēm. Tas jau bija sācies ar viņa vecvecākiem Ābrahāmu un Sāru. Kad Sāra saprata, ka viņa ir neauglīga, viņa pārliecināja Ābrahāmu, lai tas iet pie viņas kalpones Hagares. Tiklīdz Hagare kļuva grūta, sākās sāncensība. Augot šādā gaisotnē, Ismaēls un Īzāks ienesa spriedzi arī savās ģimenēs. Īzāks vairāk mīlēja Ēsavu, bet Jēkabs pavadīja savu dzīvi, cenšoties nopelnīt tēva mīlestību un cieņu. Vēlāk Jēkabu pieminēja, lai viņš apprecētu divas māsas, kuras nesadzīvoja savā starpā un sacentās bērnu radišanā, pat liekot savām kalponēm radīt Jēkabam bērnus.

Iepazīsties ar šo stāstu sīkāk 1Moz 34. nodaļā. Kāda varētu būt visu šo notikumu emocionālā ietekme uz visu ģimeni un arī uz jauno Jāzepu? _____

Acīmredzot sāncensība starp mātēm pārgāja arī uz bērniem, kas uzauga, būdami gatavi uzsākt strīdu. Kā jaunieši Jāzepe vecākie brāļi jau bija noslepkavojuši visus vīriešus Šehemā. Vecākais brālis Rūbens parādīja savu pārkumu un meta izaicinājumus savam sirmajam tēvam, pārguļot ar Bilhu, Rahēles kalponi un vairāku Jēkaba bērnu māti (1Moz 35:22). Jāzepe brālis Jūda toties bija noturējis savu vedekli (atraitni) par prostitūtu, un viņai piedzima dvīņi (1Moz 38).

Jēkabs pielēja degvielu ģimenes kopējās spriedzes ugunij, neslēpjot īpašu patiku pret Jāzepu, dodot viņam dārgas drēbes dažādās krāsās (1Moz 37:3). Ja jūs pazīstat kādu disfunkcionālu ģimeni, tad sentēva ģimene ar to noteikti varētu konkurēt.

Kā tu domā, kāpēc Ābrahāms, Īzāks un Jēkabs ir iekļauti ticības varoņu sarakstā Ebr 11:17–22, ja reiz viņu ģimenes attiecības bija tik nesakārtotas? _____

Dieva ticības varoņi bieži neattaisno paši savas un Dieva gaidas. Šie vīri ir minēti Ebr 11. nodaļā nevis savu nekārtīgo ģimenes attiecību dēļ, bet neskatoties uz tām. Cīnoties ar ģimenes problēmām, viņi mācījās – bieži vien grūtākajā ceļā – par ticību, mīlestību un uzticību Dievam.

Kādas ģimenes problēmas esat mantojuši jūs? Kā nodošanās Kungam un Viņa ceļam var palīdzēt lauzt šo modeli, vismaz tuvākā vai tālākā nākotnē? _____

Izvēloties jaunu virzienu

Ceļojumā uz Ēģipti, kur Jāzepts tiks pārdots kā vergs, viņš nesa līdzī sāpes, sarežģītas attiecības un trauksmi. Cenšoties noturēt asaras, tas noteikti nebija mierpilns ceļojums.

“Pa to laiku Jāzepts ar saviem pavēlniekiem devās uz Ēģipti. Kad karavāna gāja gar Kānaānas dienvidu robežām, zēns tālumā varēja redzēt pakalnus, pie kuriem atradās viņa tēva teltis. Viņš rūgti raudāja, domādams par savu mīlošo tēvu viņa vientulībā un bēdās. Atkal viņš atcerējās skatu Dotanā. Viņš redzēja savus dusmīgos brāļus un juta viņu dedzinošos skatus. Ausīs vēl arvien skanēja izsmejošie un zaimu pilnie vārdi, ar kādiem tie uzņēma viņa izbaiļu lūgšanu. Ar satrauktu sirdi viņš lūkojās nākotnē. Kāda apstākļu maiņa! — No maigi mīlēta dēla viņš bija kļuvis par nicinātu, bezpalīdzīgu vergu. Kāda būs dzīve svešajā zemē, uz kurieni viņš devās viens un draugu atstāts? Labu laiku Jāzepts nodevās mokošām bēdām un nepatīkamām priekšnojautām. [...] Nu domas pievērsās tēvu Dievam. Bērnībā viņš bija mācījies Dievu mīlēt un būties. Viņš bieži sava tēva teltī bija dzirdējis stāstu par atklāsmi, ko Jēkabs redzējis, kā bēglis un trimdinieks steidzoties prom no mājām. [...] Visas šīs dārgās mācības nu atausa atmiņā kā dzīvas. Jāzepts ticēja, ka tēvu Dievs būs arī ar viņu, būs viņa Dievs. Tajā pašā brīdī Jāzepts pilnīgi nodevās Kungam un lūdza, lai Israēla Sargs būtu ar viņu trimdas zemē.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 213., 214. lpp.)

Ir kultūras, kas svarīgāku lomu piešķir kopienai, nevis individualitātei, bet citas kultūras vairāk uzsver individualitāti. Meklējot Rakstos līdzsvaru starp šiem abiem skatījumiem, mēs skaidri redzam gan personīgu, gan kolektīvu nodošanos Dievam. Jāzepts sāk rast mieru, pieņemot personīgu lēmumu sekot Dievam.

Ko šie panti māca mums par personīgu nodošanos? (5Moz 4:29, Joz 24:15, 1L 16:11, Ps 14:2, Sak 8:10, Jes 55:6)

Lai atrastu mieru, mums katram ir jāpieņem personīgs lēmums sekot Dievam. Pat ja mūsu senči bija garīgi milži, šī ticība un garīgums netiek nodoti ģenētiski. Atcerieties, Dievam ir tikai bērni un nav mazbērnu.

Kāpēc ir svarīgi katru dienu, pat katru mirkli, izvēlēties nodot sevi Dievam? Kas notiek, ja tu to nedari?

Atrodot patiesu pašvērtējumu

Ja Jāzebs būtu lolojis jebkādu cerību izbēgt un atrast atpakaļceļu uz mājām, viņš nebūtu nonācis Ēģiptē, kur Jāzebs tika pārdots dižciltīgai mājsaimniecībai. 1Moz 39:1 stāsta, ka “ēģiptietis Potifars, faraona galma vīrs, sardzes priekšnieks, to nopirka no ismaēliešiem, kas viņu turp bija noveduši”. Pēkšņi jaunieši tika iemests dīvainā svešā kultūrā un valodā.

Mūsu ģimenes un tuvās attiecības ir izšķirošas pašvērtējuma attīstībā. Jāzebs bija audzis, ticot, ka viņš bija kaut kas īpašs – vismiļākās sievas vecākais dēls (1Moz 29:18). Viņš noteikti bija tēta miļākais dēls un vienīgais, kam bija daudzkrāsains apģērbs (1Moz 37:3, 4).

Bet kas viņš bija tagad? Vergs, kāds, ko pēc patikas varēja nopirkt vai pārdot. Cik ātri bija mainījusies viņa situācija! Cik ātri dzīve, šķiet, bija pavērsusies pret viņu!

Jāzebs patiešām iemācījās to, kas jāapgūst mums visiem. Ja mūsu pašvērtējums būs atkarīgs no tā, kā mūs vērtē citi, tad mums būs ļoti smagi un mēs būsīm samulsuši, jo ne visi spēs objektīvi novērtēt, kas mēs esam un kādi mēs esam. Tā vietā mums savs pašvērtējums jāatrod tajā, ko Dievs par mums domā un kā Viņš mūs redz – ne tajās lomās, kas mums ir šobrīd.

Kā Dievs redz katru no mums? (Jes 43:1, Mal 3:17, Jņ 1:12, Jņ 15:15, Rm 8:14, 1Jņ 3:1, 2)

Dievs skatās uz katru no mums ar žēlastības brillēm. Viņš redz potenciālu, skaistumu, talantu, ko mēs pat nevaram iedomāties. Viņš pat bija gatavs mirt mūsu dēļ, lai mums varētu būt iespēja kļūt par visu to, kam mēs esam radīti. Parādot mūsu grēcīgumu un lielo cenu, kas bija jāsamaksā, lai mūs no tā izglābtu, krusts vienlaikus parāda arī mūsu lielo vērtību Dieva acīs. Neskatoties uz to, ko citi par mums domā vai pat ko mēs paši par sevi domājam, Dievs mūs mīl un mēģina mūs izglābt ne tikai no grēka varas, bet arī no mūžīgās nāves, ko tā atnes.

Galvenais jautājums tāpēc vienmēr ir šis: kā mēs atsaucamies Dieva mīlestības realitātei, kā to atklāj Jēzus Kristus?

Ir daudz grupu un atsevišķu cilvēku, kas māca mums mīlēt sevi tādus, kādi mēs esam, un pieņemt sevi nekritizējot. Kāpēc tā patiesībā ir sevis krāpšana? Kāpēc ir svarīgi, lai mūsu vērtība nāktu no ārpusēs – no Tā, kas mūs ir radījis un zina mūsu patieso potenciālu?

Attiecību veidošana pēc Dieva metodes

Sākumā Jāzeps stāsts Ēģiptē ieņem pozitīvu virzienu. Viņš uztic sevi Dieva rokās, un Dievs svētī Jāzepu, ļaujot viņam sasniegt tādus augstumus Potifara namā, kādus viņš nevarēja iedomāties.

Kādā tieši veidā Dieva svētība bija redzama Jāzepa dzīvē? Kādas bija Jāzepa attiecības?
Izlasī 1Moz 39:1–6. _____

Lai gan likās, ka Jāzeps ļoti labi tiek galā ar Potifaru, un viņa attiecības ar mājas personālu un uz lauka izskatījās gludas, sarežģījumi tuvojās. Kāds Potifara namā bija nemiera pilns.

Kādas attiecību problēmas piedzīvoja Jāzeps? Kā viņš izvēlējās tās risināt?
Izlasī 1Moz 39:7–10. _____

Jāzepam ir problēma ar Potifara sievu. Varbūt mums vajadzētu to pārfrāzēt šādi: problēma bija Potifara sievai. Viņa uz citiem cilvēkiem skatījās kā uz “priekšmetiem”, ar kuriem var manipulēt un ko var izmantot. Viņa grib “izmantot” Jāzepu. Jāzeps ir aprakstīts kā “skaists augumā un glīts izskatā” (1Moz 39:6). Bībele reti min cilvēku fiziskās īpašības, jo Dievs “neskatās tā, kā redz cilvēki; cilvēks redz, kas parādās viņa acīm, bet Tas Kungs uzlūko sirdi” (1Sam 16:7). Šajā gadījumā Jāzepa labais izskats, šķiet, vairāk ir kā šķērslis, nevis noderīgs viņa šķīstumam un uzticībai Dieva principiem.

Neskatoties uz samaitātās sievietes uzstājību, Jāzeps izdara kaut ko šķietami nelietderīgu. Viņš attiecina Bībeles principus uz visām attiecībām – šajā gadījumā uz Potifara sievu. Bībeles principi attiecībām nav vecmodīgi, kā to var apliecināt jebkurš, kas ir cietis grēka sekas (un tādi ir visi).

Bībeles stāstījums norāda, ka kārdinājums nebija vienu reizi. Potifara sieva bija viņam uzmākusies atkal un atkal (1Moz 39:10). Jāzeps centās paskaidrot sava lēmuma motivāciju (1Moz 39:8, 9), bet izskatījās, ka tas nepalīdz.

Jāzeps saprata, ka viņš nevar kontrolēt citu cilvēku izvēli. Viņš nolēma dzīvot, mīlēt un izturēties pret apkārtējiem cilvēkiem tādā veidā, kas pagodina Dievu. Jāzeps bija mācījies dzīvot Dieva klātbūtnē. Šis atziņas palīdzēja viņam stāties preti kārdināšanām.

Vai esat mēģinājuši attiecināt Bībeles principus uz visām jūsu attiecībām, pat tām, kur kāds cits cilvēks “nespēlē godīgi”? Kā tas palīdzēja? Izlasiet Mt 5:43–48. Kāpēc ir svarīgi dzīvot šādi? _____

Lielā cīņa – tuvu un personīgi

Kā mēs zinām no šī stāsta (1Moz 39:11–20), Jāzeps cieta, jo pieņēma principiālu lēmumu. Viņš tika iemests cietumā. Būdams Potifara īpašums, viņš varēja tikt uz vietas nogalināts, neuzdodot jautājumus. Potifars acīmredzot neticēja savai sievai, bet viņam bija jāpārūpējas par savu reputāciju. Un tomēr, neskatoties uz šausmīgajiem apstākļiem, Raksti saka – “Kungs bija ar Jāzepu” (1Moz 39:21).

Dzīve uz šīs planētas nav godīga. Labais ne vienmēr tiek atalgots, un ļaunais netiks vienmēr nekavējoties sodīts. Tomēr ir labā vēsts: Jāzeps varēja atrast mieru pat cietumā, jo Dievs bija ar viņu. Cietumā viņš varēja pārdomāt savas situācijas negodīgumu, visu atsaukt un pat atstāt Dievu.

Ko Jāzeps dara, esot cietumā? Kā viņš izturas pret tiem, kas ir ar viņu?

Izlasi 1Moz 39:21–40:22. _____

Cietumā Jāzeps strādā ar reālo, nevis ideālo. Viņš komunicē, viņš palīdz citiem, kaut arī situācija cietumā ne tuvu nav tam ideālam, kādu viņš būtu vēlējis. Un Jāzeps nav tik lepns, lai nelūgtu palīdzību un nepadarītu sevi ievainojamu. Viņš lūdza palīdzību dzērienu devējam, kuram viņš bija izskaidrojis sapņa nozīmi.

Kāds ir plašāks skatījums uz attiecībām, ko Pāvils atklāj Ef 6:1–13? _____

Mūsu attiecības ir neliels atspulgs lielajai cīņai starp Dievu un sātanu, kas plosās laikmetiem ilgi. Tas nozīmē, ka perfektu attiecību nav. Visām attiecībām ir izaugsmes dinamika, un sātanam ir interese izmantot visas mūsu attiecības – īpaši tās, kas mums ir vistuvākās, – sev par labu, lai ievainotu un kavētu Dieva gribu mūsu dzīvē. Mēs varam būt pateicīgi, ka neesam atstāti vieni, lai izcīnītu šīs kaujas paši. Dieva Vārds nosaka principus mūsu attiecībām. Viņa apsoliņums dot mums gudrību (Jēk 1:5) attiecas arī uz mūsu attiecībām. Viņš mums tāpat kā Jāzepam apsola būt blakus arī tad, kad mūsu attiecības kļūs sarežģītas.

Padomājiet par Dieva apsoliņumiem Jēk 1:5 un atvēliet brīdi, lai lūgtu pēc gudrības attiecību jautājumos. Kā jūs varat palikt atvērti Svētā Gara mudinājumiem, veidojot attiecības ar cilvēkiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Runājot par to, kas notika ar Jāzepu un Potifara sievu, Elena Vaita rakstīja: “Šis ir paraugs, pēc kura vajadzētu dzīvot visām paaudzēm zemes virsū. [...] Dievs būs palīgs tieši tagad, un Viņa Gars būs vairogs. Lai gan cilvēku apņēma vismagākās kārdināšanas, ir pieejams spēka avots, kam viņš var piekerties un pretoties tām. Cik nežēlīgs bija uzbrukums Jāzēpa tikumībai! Tas nāca no ietekmes, kas visdrīzāk varēja novest no ceļa. Tomēr cik veikli un stingri tai tika parādīta pretestība. [...] Viņš bija ielicis savu reputāciju un intereses Dieva rokās. Lai gan viņam kādu laiku bija jācieš, lai būtu sagatavots ieņemt svarīgu posteni, tomēr Dievs sargāja šo reputāciju, ko bija aptumšojis ļauns apsūdzētājs, un vēlāk, kad bija pienācis īstais laiks, lika tai spīdēt. Dievs pat cietumu padarīja par viņa paaugstināšanas metodi. Tikums dod atalgojumu īstajā laikā. Vairogs, kas sedza Jāzēpa sirdi, bija dievbijība, kas lika viņam būt uzticīgam un taisnīgam pret savu kungu un patiesam pret Dievu. Viņš ienīda nepateicību, kas varēja likt viņam ļaunprātīgi izmantot sava kunga uzticību, lai gan kungs varēja to nekad neuzzināt.” (Elena Vaita “The Spirit of Profecy” 1. sēj., 132. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Tas, ka mēs saucam sevi par kristiešiem vai kulturāliem adventistiem, nepalīdzēs mums attiecībās atrast mieru. Kāda ir atšķirība starp “kulturālu” adventistu un patiesu ticīgo?

2. Māsa N tikko pievienojusies draudzei. Viņa ir precējusies ar neticīgu. Viņa mīl savu vīru, bet viņš nemīl izmaiņas, kas notikušas ar viņa sievu. Balstoties uz Bībeles principiem, kāds būtu jūsu padoms jaunajai draudzes loceklei?

3. Krievu autors Ļevs Tolstojs rakstīja: “Visas laimīgas ģimenes ir līdzīgas. Katra nelaimīga ģimene ir nelaimīga katra savā veidā.” Visas ģimenes lielākā vai mazākā mērā cieš no disfunkcijas, jo mēs visi esam grēcinieki, ienesot ģimenes attiecībās katrs savus trūkumus. Kā katrs no mums Dieva žēlastībā var censties sekot Bībeles principiem – mīlestībai, piedošanai, nastu nešanai un tā tālāk, lai ienestu dziedināšanu ģimenes attiecībās?

4. Tik daudzi ir piedzīvojuši idilli, kad pēkšņi dzīvē vai ģimenē ienāk traģēdija. Kāpēc tādās reizēs pieķeršanās Dieva Vārda apsoliņumiem ir tik būtiska? Kāpēc ir īpaši svarīgi labos laikos garīgi sagatavoties sliktiem laikiem?